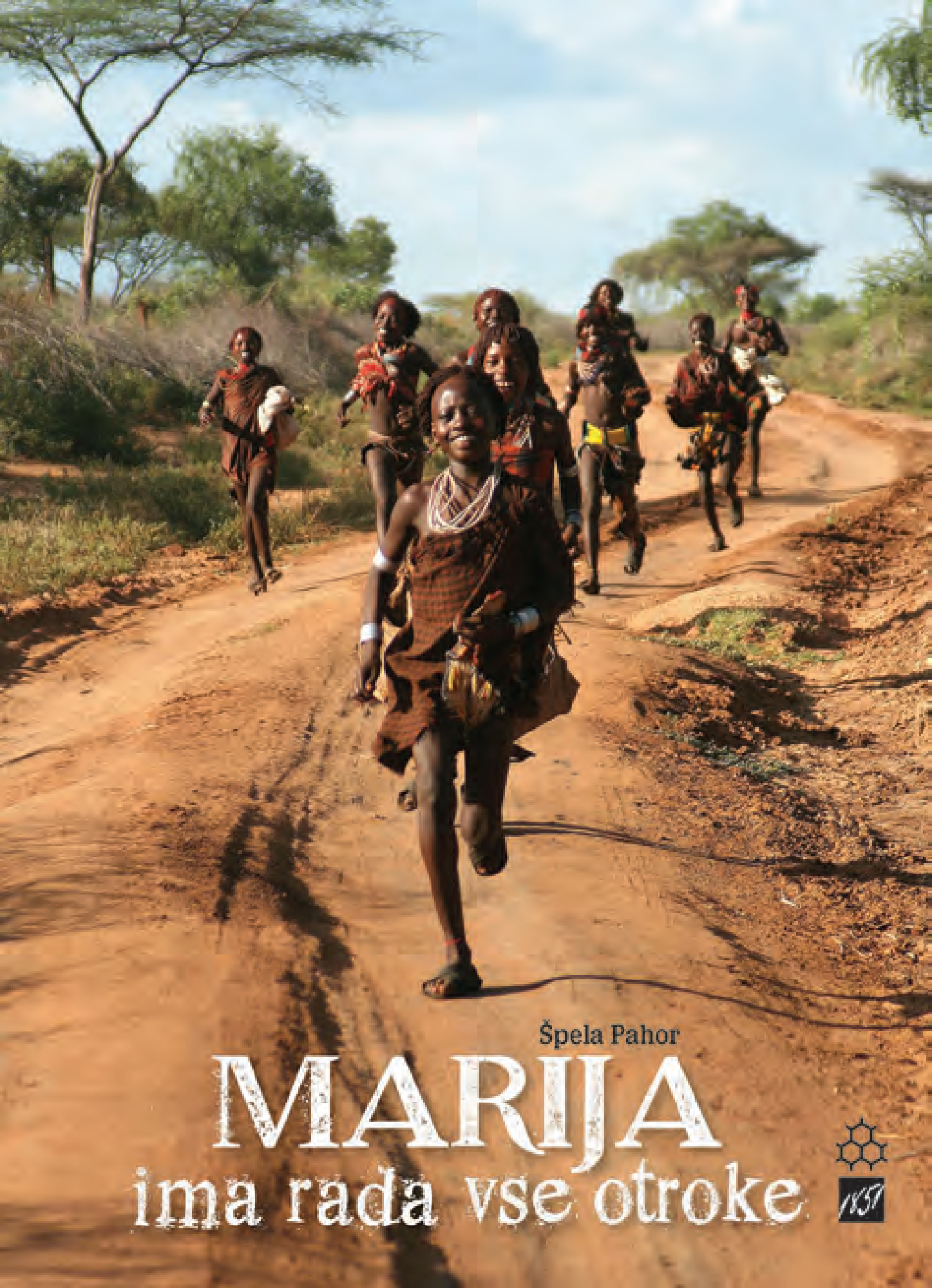

Špela Pahor

MARIJA
ima rada vse otroke

1859

SŠK-SKU

Slovenski katehetski urad je na temelju mandata (št. 51/01, 28. 11. 2001), ki mu ga je podelila Slovenska škofovska konferenca, izbral in za izdajo pripravil delo Špele Pahor MARIJA IMA RADA VSE OTROKE **kot priporočeno šmarnično branje za otroke v letu 2022**.

Špela Pahor

Marija ima rada vse otroke

SŠK-SKU

1859

Celjska Mohorjeva družba
Prva slovenska založba

Špela Pahor
MARIJA IMA RADA VSE OTROKE

Šmarnice za otroke

© Celjska Mohorjeva družba, 2022
Vse pravice pridržane.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

27-5-312.47(02.053.2)
821.163.6-93-32

PAHOR, Špela
Marija ima rada vse otroke / Špela Pahor ; [izdal] SŠK-SKU. - Celje : Celjska Mohorjeva družba : Društvo Mohorjeva družba, 2022

ISBN 978-961-278-584-0
COBISS.SI-ID 101399299

VSEBINA

Uvodna beseda 7

1 Marija ima rada vse otroke 11
2 Marija je vedno z nami 14
3 Od Marije se lahko učimo 17
4 Marija nas uči ljubiti 20
5 Marija nas uči usmiljenja 22
6 Marija nas uči deliti veselje 24
7 Marija se dotika naših src 27
8 Marija ljubi posebne otroke 29
9 Marija nas uči hvaležnosti 31
10 Marija nas uči deliti srečo 33
11 Marija nas vodi po pravi poti 36
12 Marija skrbi za sirote 39
13 Marija je kraljica vernih 42
14 Marija kliče v redovniški poklic 44
15 Marija kliče duhovnike 47
16 Marija čudežno ozdravlja 50
17 Marija je kraljica miru 53
18 Marija nam daje krila 56
19 Marija je tolažnica žalostnih 59
20 Marija nas uči solidarnosti 61
21 Marija nas uči poguma 64
22 Marija ozdravlja 66
23 V Mariji je obilje ljubezni 68
24 Marija nam daje pogum 70

25 Marija nas uči zaupanja 72
26 Marija v nas prebuja lepoto 74
27 Marija želi, da imamo sočutno srce 76
28 Marija v nas prebuja vero in veselje 79
29 Marija v nas prebuja čudenje 81
30 Marija posreduje za nas 83
31 Z Marijo na poti 86

Litanije Matere Božje 89

4

MARIJA NAS UČI LJUBITI

Teta Valerija je iz torbe privlekla še nekaj map. Pobrskala je in nam pokazala sliko male deklice v rožnati obleki. Njeni gosti črni lasje na eni strani glave so štrleli v vse smeri, na drugi so bili speti v majhne kitke.

»Njeno ime je Hijap,« je začela teta, »kar pomeni ›dar‹. Si predstavljate, da starši dajo svojemu otroku táko ime, potem pa ga zapustijo?«

»Kako čudno ime,« je rekel eden od fantov.

»V tej deželi ima vsako ime, ki ga starši dajo svojim otrokom, svoj pomen. Tudi pri nas je bilo včasih tako. A zdaj morda niti ne vemo več, od kod izvira in kaj pomeni,« je nadaljevala teta.

»In kaj se je zgodilo Hijap?« je še naprej spraševal fant.

»Hmmm. Dokaj običajna zgodba, na žalost. Starša sta bila mlada, zaljubljena, oba študenta. Ko se je rodila deklica, sta se začela prepirati. Očka je odšel in pustil mamico samo. Ta ni dovolj odgovorno skrbela za punčko. Puščala jo je samo doma. Neka soseda je večkrat slišala jok. Začelo jo je zanimati, kaj se dogaja. Nekaj časa je ona skrbela za deklico, potem pa je prosila sestre, naj jo vzamejo k sebi. Hijap je rada pri sestrah. Njena mama jo zdaj večkrat pokliče in Hijap počitnice preživi pri njej. Toda takrat zelo pogreša prijateljice iz sirotišnice. Pri mami je sama, v sirotišnici pa je veliko deklic, s katerimi se lahko igra. Hodi v vrtec, kjer se nauči veliko novega. Je pametna in vedoželjna deklica.«

»To pa je res čudno, da si raje v sirotišnici kot doma,« je vztrajal tisti tečni deček.

»Tako je. Še marsikatera deklica je raje v sirotišnici kot pri sorodnikih. Hodijo v vrtec ali šolo, imajo svojo posteljo, hrano, vodo za umivanje. Tega doma oziroma pri sorodnikih ni. Ti so večinoma revni kmetje, ki cele dneve obdelujejo polja.«

»Torej nekatere deklice imajo starše?« je vrtala tečnoba.

»Hmmm, nekatere imajo starše ali enega od staršev. A kjer je revščina, tam so večkrat tudi bolezni, alkohol, nasilje v družini, nezvestoba.«

»Potem je za deklice pravi blagoslov, ko pridejo v sirotišnico,« se je tečnobi posvetilo v glavi.

»Res bi lahko tako rekli. Čeprav spijo vse v eni sobi, ima vsaka svojo posteljo. In sestre jih imajo rade. To je največ, kar lahko dajo tem deklicam, saj so tudi same revne kot cerkvene miši. Vzgajajo jih v veri in zaupanju v Boga. Na vse strani prosijo za sredstva, da lahko deklicam omogočijo kolikor toliko normalno življenje. Treba je plačati vodo, elektriko, zdravila, zvezke, učbenike. Sestre na njivah pridelajo veliko hrane, tudi krave imajo. Trudijo se, da bi bilo življenje v sirotišnici čim bolj podobno življenju v družini.«

»To je pa zelo lepo,« je s cmokom v grlu zaključila tečnoba.

Teta Valerija je v njegovem srcu očitno naredila majhno špranjo. Ta deček ni bil ne neumen ne hudoben. Mislim, da se je samo delal pomembnega, da bi skril svojo ranljivost. Njegova starša sta se namreč veliko prepirala.

»Bomo zmolili? Kdo bo začel?« je rekla moja mama, ki je naša katehistinja.

Na presenečenje vseh je vstal prav ta fant, se pokrižal in začel: »Marija, prosim te, varuj te deklice in njihove družine. Ne dovoli, da bi se starši prepirali in kričali drug na drugega. Zdrava, Marija …«

Svoje starše preseneti z dobrim delom.

5

MARIJA NAS UČI USMILJENJA

Ko smo končali molitev, je rekla teta: »Rada bi vam prebrala pismo, ki vam ga je napisala neka deklica. Se strinjate?«

»Seveda, seveda!« se je razlegalo po razredu. Očitno se prav nikomur ni mudilo domov. Teta, ki nas je vse očarala, je vzela list in začela brati.

»Moje ime je Biteoush. Rodila sem se v majhni vasi v okrogli hiški iz lesa in blata. Stara sem petnajst let. Rodila sem se zdrava. Pasla sem ovce in koze ter hodila po vodo. Potem sem zbolela. Padla sem, in ko so me našli, nisem mogla več hoditi. Moji mamici se je od hudega zmešalo. Ni bila sposobna več skrbeti zame. Potem je prišla na obisk moja teta in me vzela s seboj. Zdaj živim z njeno družino v velikem mestu. Njen mož opravlja različna dela, da lahko preživimo. Teta ima majhnega sina. Nosi ga v vreči na hrbtu. Na pločniku ob cesti pripravlja hrano, ki jo kupijo mimoidoči in delavci na gradbiščih. Živimo v baraki, ki ima vse stene iz plastične cerade. Z vseh strani smo obdani s sosedi. Vodo moramo prinesti v plastičnih kantah. V našem barakarskem naselju je še veliko takšnih invalidov, kot sem jaz. Zaradi bolezni ne morem zadrževati vode. Plenice so drage in si jih ne moremo privoščiti. Teta in stric lepo skrbita zame. Umivata me in preoblačita. Vsak dan me z vozičkom peljeta v mesto, kjer na ulicah prosjačim za denar. Včasih me pustita na vozičku, drugič pa si okrog ritke privežem kos avtomobilske gume. Na rokah in nogah imam plastične sandale in tako se po vseh štirih in po ritki premikam po ulicah. Ljudje

mi vsake toliko v roke stisnejo kak kovanec. Tako nekako preživimo. Zelo smo bili veseli, ko so mi sestre kupile rabljen invalidski voziček. Poskrbijo tudi, da imamo kaj obleči. S teto sva z eno od sester postali pravi prijateljici. Včasih jo obiščeva in vedno nama kaj da, če nič drugega, vrečko piškotov. Sestre so me odpeljale tudi na zdravniške preglede. Če ne bom mogla nikoli več hoditi, bi rada vsaj, da ozdravijo mojo inkontinenco, kot se reče bolezni, pri kateri ne moreš zadržati vode. Zdaj pa moram kljub pandemiji na ulico, da lahko preživimo. Na ulicah so tudi drugi otroci, ki beračijo ali opravljajo razna dela, na primer čistijo čevlje, prodajajo kartice za mobilne telefone, na prenosni tehtnici stehtajo mimoidoče. Moja stopala so hrapava, nohti trdi in skoraj vedno sem bosa. Teta me obleče v krilo in majico z dolgimi rokavi. Ko je mraz, se ovijem v veliko ruto, ki mi pokrije glavo, ramena in hrbet. Naše mesto leži namreč visoko med gorami, kjer skoraj vedno piha in je včasih tudi zelo mraz. Mi imamo vsaj barako in drug drugega, ubogi so tisti, ki spijo na ulici in nimajo nikogar. Nekateri od njih, tudi otroci, so žrtve trgovine z ljudmi. Prosim, molite za nas.«

V razredu je bila tišina. Pretreseni smo bili. Nismo mogli verjeti svojim ušesom.

»Kako zelo smo lahko hvaležni za zdravje in topel dom. Pa da lahko hodimo v šolo in se učimo. Lahko se zahvalimo za vse, kar imamo!« smo vzklikali drug čez drugega.

V molitvenem kotičku smo Mariji v varstvo priporočili vse revne in bolne otroke.

»Nikoli več ne bom tečnarila, ko je treba napisati domačo nalogo, se učiti ali pomagati mami,« je rekla Maja.

Prikimala sem in se vprašala, čemu se lahko jaz odpovem.

Bodi pozoren, da v dnevu čim večkrat uporabiš besedo »hvala«.

6

MARIJA NAS UČI DELITI VESELJE

»Taka srečanja so mi zelo všeč,« je rekla Mojca, drobna deklica z dolgimi kitami pšenične barve. »Življenjska so,« je še dodala.

Oglasila se je še Maja. »Mislim, da nam ima Maša še nekaj povedati, preden se za danes poslovimo,« je rekla in mi pomežiknila.

»Khhkkhhh,« sem se odkašljala in v obraz sem bila rdeča kot paprika. Maja me je vedno spravila v zadrego.

»Da, rada bi vam predlagala, da za materinski dan spečemo piškote in se odpravimo na obisk v dom upokojencev.«

Skupina je za hip umolknila, potem se je zaslišal Mojčin glas.

»Tudi to bi bilo zelo življenjsko,« je rekla. »Ne samo, da napečemo dobrote, lahko jim pripravimo tudi kratek kulturni program. Zapojemo kakšno pesmico, si izmislimo igrico ali samo nekaj skečev,« je nadaljevala.

»Lahko tudi kaj zaigramo, saj nas kar nekaj hodi v glasbeno šolo,« je dodala tečnoba.

»Peter, prav imaš, to je res super ideja!« je vzkliknila Mojca.

Zdaj je bil kot paprika rdeč Peter. V razredu je završalo. Vsi otroci smo bili polni idej in navdušeni.

Katehistinja nas je nekaj časa pustila, da smo klepetali in si izmenjavali ideje, nato je povzela: »Dragi otroci, zelo sem ponosna na vas. Bi morda kdo zapisal vse predloge in naredil načrt?«

»Lahko jaz?« je dvignila roko Mojca.

»Boš zmogla sama?« je vprašala katehistinja. Dobro je vedela, da je Mojca pred kratkim prebolela pljučnico. S starši in sestrico živi v majhnem stanovanju na robu mesta, kjer so tudi vrtovi. Njen oče je zidar, mama pa je izgubila službo. Čeprav na vrtu pridela marsikaj, mora zelo paziti, da lahko vsak mesec plača položnice. Naučila se je šivati in zna tako predelati stara oblačila, da so videti kot nova. Tudi sosede jo kdaj prosijo za pomoč in rada jim ustreže. Mojčina mama je vedno nasmejana in nikoli ne izgubi upanja. Pravi, da ima skrivnost. Zelo zaupa v molitev in v Božjo pomoč. Pri Mojci doma ob nedeljah molijo rožni venec.

»Mama mi vsak večer, preden ugasne luč, na čelo naredi znamenje križa. Skupaj zmoliva molitev Sveti angel, varuh moj. Takrat čutim, kako zelo me ima mama rada,« mi je nekoč pripovedovala Mojca.

Ko sem to premišljevala, sem zaslišala vzklik.

»Lahko ti pomagam,« je glasno rekel Peter.

»Poglej, poglej, kdo se je oglasil,« mi je zašepetala Maja.

Položila sem prst na usta, češ, naj ne bo zajedljiva.

Takrat sem zaslišala mamo: »Peter, to bi bilo res lepo. Poleg tega igraš flavto in lahko kar prevzameš glasbene točke. Mojci bo to zelo olajšalo delo.«

Mojca je predlagala: »Veste kaj, za piškote bi lahko prosila svojo mamo. Doma je in z veseljem jih bo spekla, mi pa se lahko posvetimo pripravljanju programa.«

»Jaz pa sem mislila, da bomo piškote pekli skupaj, v kuhinji pri župniku.«

»Tudi to ne bi bilo narobe,« mi je odgovorila Mojca. »Moja mama nas bo z veseljem vse skupaj naučila, kako se speče res slastne piškote.«